

1

Brenna

Mijn date is te laat.

Ik ben echt niet zo'n ontzettende bitch. Meestal gun ik jongens vijf minuten speling. Vijf minuten te laat komen, dat kan ik door de vingers zien.

Zeven minuten mag ook nog, zeker als hij me belt of appt om me te laten weten dat hij wat later komt. Het verkeer is niet te vertrouwen; voor je het weet sta je vast.

Na tien minuten is mijn geduld zo goed als op. En als zo'n lul tien minuten te laat is en niet eens zo attent om even te bellen? Dank u, volgende. Ik ben weg.

Ik moet me kapot schamen als ik dan nog in het restaurant zit te wachten. In dit geval is dat restaurant Della's, een tentje in jarenvijftigstijl in Hastings. Ik mag Hastings de komende jaren mijn thuis noemen, maar gelukkig bedoel ik daarmee niet het huis van mijn vader. We wonen weliswaar in hetzelfde stadje, maar ik heb hem vóór mijn overstap naar Briar duidelijk gemaakt dat ik niet bij hem intrek. Ik heb het nest al verlaten. Geen sprake van dat ik nu terugvlieg en me opnieuw blootstel aan zijn overdreven beschermende gedrag en teleurstellende kookkunsten.

'Wil je nog een bakje koffie, lieverd?' De serveerster, een vrouw met krullen in een uniform van wit met blauw polyester, kijkt me meelevend aan. Ik schat haar op eind twintig. Volgens haar naamplaatje heet ze Stacy en ik ben er vrij zeker van dat ze weet dat ik wacht op iemand die niet is komen opdagen.

‘Nee, bedankt, maar ik wil wel graag de rekening.’

Stacy loopt weg en ik pak mijn telefoon om mijn vriendin Summer te appen. Dit is haar schuld, dus ik ga mijn woede op haar koelen.

Hij is niet op komen dagen.

Summer antwoordt meteen, alsof ze naast haar telefoon op een verslag zat te wachten. Of nee, niet ‘alsof’, dat zat ze. Mijn nieuwste vriendin is ongelooflijk nieuwsgierig.

OMG!

Nee!

Ja.

Wat. Een. Eikel.

Sorry sorry sorry, B.

Mwah, verbaast me eigenlijk niet.

Hij doet aan football.

Footballers staan erom bekend dat
het eersteklas lamullen zijn.

Ik dacht dat Jules anders was.

Dat dacht je dan verkeerd.

Er verschijnen drie stipjes die aangeven dat ze bezig is een antwoord te tikken, maar ik weet al wat dat is. Opnieuw een uitgebreid excuus dat ik nu echt niet wil lezen. Het enige wat ik wil is mijn koffie betalen, teruglopen naar mijn piepkleine huisje en mijn beha uitdoen.

Achterlijke footballer. Ik heb nota bene make-up opgedaan voor die eikel. Oké, dit was een afspraak om ’s avonds een kop koffie

te drinken, meer niet, maar ik heb er toch moeite voor gedaan.

Ik zit net met gebogen hoofd in mijn portemonnee naar kleingeld te zoeken als er een schaduw over mijn tafeltje valt. Dat moet Stacy zijn, met de rekening.

Niet dus.

‘Jensen,’ zegt een brutale mannenstem op lijzige toon. ‘Heeft iemand je laten zitten?’

Jakkes, dit is wel de allerlaatste persoon op aarde die ik nu wil zien.

Jake Connelly gaat aan de andere kant van het tafeltje zitten. Ik kijk met een argwanende frons naar hem op. ‘Wat moet jij hier?’ vraag ik.

Connelly is aanvoerder van het ijshockeyteam van Harvard en dus DE VIJAND. Harvard en Briar zijn rivalen en mijn vader is toevallig de hoofdcoach van het team van Briar. Dat is hij al tien jaar en in die tijd zijn ze drie keer kampioen geworden. ‘Het tijdperk-Jensen’, zo luidde de kop die ik laatst boven een paginagroot artikel in een regionale krant zag staan. Er werd in gezegd dat Briar dit seizoen niet te kloppen lijkt. Helaas speelt Harvard al net zo goed, met dank aan de superster die nu tegenover me zit.

‘Ik was toevallig in de buurt.’ Er verschijnt een geamuseerde glans in die mosgroene ogen.

Ik heb hem voor het laatst gezien toen hij samen met een teamgenoot op de tribune van Briar wel erg aandachtig naar verrichtingen van onze ploeg zat te kijken. Korte tijd later moesten we tegen Harvard en veegden we het ijs met die gasten aan. Dat was bijzonder bevredigend, zeker omdat we eerder in het seizoen van hen hadden verloren.

‘Ja, ja, je bent zeker volkomen toevallig in Hastings. Je woont toch in Cambridge?’

‘Ja, en?’

‘Dat ligt op een uur rijden van hier.’ Ik lach fijntjes. ‘Ik wist niet dat ik een stalker had.’

‘Je hebt me door. Ik ben je aan het stalken.’

‘Vleiend hoor, Jakey. Het is alweer een tijdje geleden dat iemand

zo gek op me was dat hij de moeite nam om naar een andere stad te rijden.'

Langzaam verschijnt er een lachje rond zijn lippen. 'Hoor eens, je bent best wel een lekker ding...'

'O, vind je dat?'

'Maar ik moet je teleurstellen, ik ga geen benzine verspillen om jou de gelegenheid te geven om mijn ballen door de mangel te halen.' Hij haalt een hand door zijn donkere haar, dat iets korter is dan voorheen. En hij heeft stoppels op zijn kaken die hem best goed staan.

'Denk je dat ik belangstelling heb voor je ballen?' zeg ik poeslief.

'Mijn figuurlijke ballen. De echte zijn te veel voor je,' zegt hij lizig. 'Lekker ding.'

Ik rol zo heftig met mijn ogen dat ik bijna een spier verrek. 'Even serieus, Connelly, wat doe je hier?'

'Ik heb hier een goede vriendin opgezocht en wilde voordat ik terugrijd naar de stad nog een kop koffie drinken. Dit leek me wel een leuk tentje.'

'Je hebt vrienden? Nou, dat is een opluchting. Ik heb je samen met je teamgenoten gezien, maar ik neem aan dat die aardig tegen je moeten doen omdat je hun aanvoerder bent.'

'Ze doen aardig omdat ze me ontzettend waarderen.' Hij lacht weer.

Je laat spontaan je broek zakken. Dat heeft Summer ooit over die lach van hem gezegd. Echt, die chick is op een ongezonde manier geboeid door dat knappe uiterlijk van Connelly. Andere manieren waarop ze hem heeft omschreven luiden: superhot, laat je eierstokken exploderen, smakelijk hapje en versierwaardig.

Summer en ik kennen elkaar nu een paar maanden. Toen we elkaar voor het eerst tegenkwamen, veranderden we in nog geen halve minuut van volslagen vreemden in dikke vriendinnen. Ik bedoel, ze moest van een andere uni naar Briar overstappen omdat ze per ongeluk een deel van haar dispuutshuis in de fik had gestoken. Met zo'n mafketel moest ik wel vriendinnen worden. Ze heeft als hoofdvak mode, staat altijd garant voor een hoop lol én is

ervan overtuigd dat ik Jake Connelly wel zie zitten.

Dat heeft ze mis. Hij is superknap en kan ontzettend goed ijs-hockeyen, maar hij staat ook bekend als een beruchte player. Dat is natuurlijk niks bijzonders. Heel veel sporters hebben een waslijst aan chicks die het helemaal niet erg vinden om 1) een beetje te scharrelen, 2) zo'n jongen met anderen te delen en 3) altijd op de tweede plaats te komen, na zijn sport.

Maar zo'n chick ben ik niet. Ik heb niks tegen af en toe een scharrel, maar over 2 en 3 valt niet te onderhandelen.

Om nog maar te zwijgen van het feit dat mijn vader me levend vilt als ik ooit DE VIJAND date. Mijn vader is al jaren in een vete verwickeld met Daryl Pedersen, Jakes coach. Volgens mijn vader offert coach Pedersen zuigelingen aan de duivel en doet hij in zijn vrije tijd aan zwarte magie.

'Ik heb heel veel vrienden en vriendinnen,' gaat Connelly verder. Hij haalt zijn schouders op. 'Onder anderen een erg goede die op Briar zit.'

'Ik denk dat mensen die opscheppen over hun grote vriendenkring maar weinig vrienden hebben. Alsof ze iets moeten compenseren, snap je?' Ik glimlach onschuldig.

'Ik ben niet degene die zit te wachten op een date die niet komt opdagen.'

Mijn glimlach verdwijnt. 'Dat zit ik niet,' lieg ik, maar precies op dat moment komt de serveerster de rekening brengen.

'Daar ben je eindelijk!' Ze kijkt Jake opgelucht aan. En dan, nu ze hem wat beter bekijkt, ook bewonderend. 'We maakten ons al zorgen.'

We? Ik wist niet dat we samen aan deze oefening in vernedering deelnamen.

'Het is glad buiten,' zegt Jake tegen haar. Hij knikt naar de ramen aan de voorkant van het restaurantje. Het water loopt in stroompjes langs het beslagen glas. 'Je moet altijd voorzichtig rijden als het regent, hè?'

Ze knikt heftig. 'De wegen worden erg nat als het regent.'

Wie had dat kunnen denken, van regen worden dingen nat. Kan

iemand even het comité van de Nobelprijs bellen?

Jakes lippen trillen.

‘Wil je misschien iets drinken?’ vraagt ze.

Ik kijk hem waarschuwend aan.

Hij lacht even smalend naar me en knipoogt dan naar de serveerster. ‘Ik heb ontzettend trek in een kop koffie...’ Hij tuurt naar haar naamkaartje. ‘Stacy. En je mag mijn mokkende date nog eens bijschenken.’

‘Je hoeft me niet bij te schenken en ik ben zijn date niet,’ zeg ik grommend.

Stacy knippert verbaasd. ‘O? Maar...’

‘Hij is een spion van Harvard die het ijshockeyteam van Briar in de gaten moet houden. Sloof je niet voor hem uit, Stacy, hij is de vijand.’

‘Overdrijf niet zo.’ Jake grinnikt. ‘Let maar niet op haar, Stacy. Ze is gewoon boos omdat ik zo laat was. Twee koffie en een stuk taart, graag. Doe maar...’ Hij kijkt naar de glazen vitrine onder de toonbank. ‘Hè, ik kan niet kiezen. Het ziet er allemaal lekker uit.’

‘Jij ook,’ hoor ik Stacy binnensmonds mompelen.

‘Sorry, wat zei je?’ vraagt hij, maar aan zijn strakke glimlach is te zien dat hij haar duidelijk heeft verstaan.

Ze loopt rood aan. ‘O, eh, ik zei dat we alleen nog perzik en pecan hebben.’

‘Hmmm.’ Hij likt zijn onderlip. Dat ziet er belachelijk sexy uit. Alles aan hem is sexy. Daarom heb ik dus zo de pest aan hem. ‘Weet je wat, doe van allebei maar een punt. Dan kunnen mijn date en ik ze delen.’

‘Dat gaan we dus niet doen,’ zeg ik opgewekt, maar Stacy draaft al weg om voor koning Connelly zo’n verrekte punt taart te regelen.

Fuck.

‘Hoor eens, ik geniet er altijd van om jouw team af te kraken, maar ik ben vanavond te moe voor beledigingen aan jouw adres.’ Ik probeer mijn vermoeidheid te onderdrukken, maar je hoort het aan mijn stem. ‘Ik wil naar huis.’

‘Blijf nog even.’ Zijn luchtige, tikje spottende manier van doen maakt plaats voor een serieuzere toon. ‘Ik ben niet voor jou naar Hastings gereden, maar nu we toch samen aan de koffie gaan...’

‘Tegen mijn zin,’ zeg ik snel.

‘...wil ik iets met je bespreken.’

‘O ja?’ Ik wil niet nieuwsgierig zijn, maar ik ben het wel. Dat verberg ik door sarcastisch ‘Ik sta te popelen om dat te horen’ op te merken.

Jake vouwt zijn handen op het tafelblad in elkaar. Hij heeft goede handen. Echt heel erg goed. Ik ben best wel geobsedeerd door mannenhanden. Op te kleine handen knap ik meteen af en voor te grote, vlezige handen ben ik een beetje op mijn hoede. Maar Connelly heeft de handenloterij gewonnen. Zijn vingers zijn lang, maar niet te mager. Zijn handen zijn groot en sterk, maar het zijn geen kolenschoppen. Hij heeft schone nagels, maar twee van zijn knokkels zijn rood en geschaafd, waarschijnlijk door een schermutseling op het ijs. Ik kan zijn vingertoppen niet zien, maar ik durf te wedden dat er eelt op zit.

Ik vind eelt altijd zo lekker aanvoelen op mijn blote huid, op een tepel...

Jakkas, nee. Ik mag in de nabijheid van deze man niet aan zulke opwindende dingen denken.

‘Ik wil dat je uit de buurt van die jongen blijft.’ Hij zet zijn woorden kracht bij door zijn tanden te ontbloten, maar je kunt het geen lach noemen. Daar is het te woest voor.

‘Van welke jongen?’ Maar we weten allebei wie hij bedoelt. Ik kan het aantal spelers van Harvard met wie ik heb gerotzoooid op de vingers van één hand tellen.

Ik heb Josh McCarthy een tijdje geleden leren kennen op een feest van Harvard waar Summer me naartoe had gesleept. Toen hij hoorde dat ik de dochter ben van Chad Jensen zat hij eerst ontzettend moeilijk te doen, maar nadat hij zijn fout had ingezien en via social media zijn excuus had aangeboden hebben we een paar keer afgesproken. McCarthy is een leuke, maffe gast en uitermate geschikt als zoenvriendje. Hij woont in Boston, dus er is weinig

kans dat hij me overstelpt met aandacht of onaangekondigd bij me voor de deur staat.

Natuurlijk is hij niet voor de lange termijn, en niet alleen omdat mijn vader me dan iets zou aandoen. De waarheid is dat McCarthy me niet echt opwindt. Hij heeft nog nooit van sarcasme gehoord en kan nogal saai zijn als zijn tong niet in mijn mond zit.

‘Ik meen het, Jensen. Ik wil niet dat je met McCarthy blijft rot-zoaien.’

‘Jezus, bemoeial, trek die klauwen eens in. Het is niet serieus, hoor.’

‘Niet serieus,’ herhaalt hij. Het is geen vraag, eerder een spottende opmerking die duidelijk moet maken dat hij er geen woord van gelooft.

‘Dat zeg ik. Moet ik Siri soms even om een definitie vragen? Niet serieus betekent dat het alleen voor de lol is.’

‘Voor hem is het wel serieus.’

Ik rol met mijn ogen. ‘Zijn probleem, niet dat van mij.’

Toch brengen Jakes woorden me wel een beetje van mijn stuk. *Voor hem is het wel serieus.*

Ik hoop dat hij ongelijk heeft. Ja, McCarthy appt me best vaak, maar ik reageer doorgaans alleen op de sexy berichtjes. Ik antwoord niet eens met ‘LOL’ als hij een link naar een grappig filmpje stuurt, want ik wil hem niet aanmoedigen.

Maar... misschien ben ik minder duidelijk geweest dan ik dacht?

‘Ik ben het zat dat hij smoorverliefd rondloopt.’ Jake schudt overdreven heftig zijn hoofd. ‘Hij heeft het zwaar te pakken en is tijdens de training veel te vaak afgeleid.’

‘Nogmaals, niet mijn probleem.’

‘We zitten midden in de strijd om het kampioenschap en ik weet waar je mee bezig bent. Dit moet ophouden.’

‘Wat moet ophouden?’

‘McCarthy aan het lijntje houden. Zeg tegen hem dat je niks van hem wilt en dat je niet meer met hem afspreekt. Einde verhaal.’

Ik begin overdreven te pruil. ‘O, wat ben je streng.’

‘Ik ben niet streng.’ Zijn mondhoeken krullen weer om. ‘Maar als je dat opwindend vindt...’

‘Jakkas, ik laat me echt niet door jou vernederen en al helemaal niet in bed.’

Stacy bewijst dat timing niet haar sterkste kant is door op precies dat moment naar onze tafel te lopen.

Ze aarzelt even. Het volgeladen dienblad in haar handen wiebelt vervaarlijk heen en weer. Er tinkelt bestek. Ze duikt naar voren en ik zet me schrap voor een waterval aan hete koffie op mijn gezicht, maar ze weet zich te herstellen voordat de rampspoed toeslaat.

‘Koffie en taart!’ Haar toon is hoog en opgewekt, alsof ze niks heeft gehoord.

‘Dank je, Stacy,’ zegt Jake vriendelijk. ‘Sorry dat mijn date er van alles uitflapt. Nu snap je wel waarom ik me niet vaak met haar in het openbaar vertoon.’

Stacy loopt rood aan van schaamte en gaat er snel vandoor.

‘Je hebt haar een levenslang trauma bezorgd met die vieze fantasieën van je,’ merkt hij op voordat hij op zijn taart aanvalt.

‘Sorry, strenge meester.’

Hij moet halverwege zijn hap zo grinniken dat er een paar kruimels in het rond vliegen en hij pakt een servetje. ‘Zo mag je me in het openbaar niet noemen.’ Er verschijnt een ondeugende blik in die groene ogen. ‘Bewaar dat maar voor later.’

De andere punt taart, zo te zien pecan, staat onaangeroerd voor me. Ik pak in plaats van de taart mijn koffie. Ik heb cafeïne nodig om mijn zintuigen te scherpen. Het is niet prettig om hier samen met Connelly te zitten. Stel dat iemand ons ziet?

‘Of voor McCarthy,’ merk ik op.

‘Nee, dat niet.’ Hij neemt nog een hap taart. ‘Want je kapt ermee, weet je nog?’

Oké, hij moet zich dus niet met mijn seksleven bemoeien, want daar heeft hij niks over te zeggen. ‘Het is niet aan jou om dat te beslissen. Als ik McCarthy wil daten, dan doe ik dat. Als ik dat niet wil, doe ik het niet.’

‘Oké.’ Hij kauwt langzaam en slikt dan. ‘Wil je McCarthy daten?’

‘Nee, zeg.’

‘Mooi, dan zijn we het dus eens.’

Ik pers even mijn lippen op elkaar voordat ik langzaam een slok neem. ‘Hm, ik ben het niet graag met je eens. Misschien verander ik wel van gedachten over dat daten... Misschien moet ik vragen of hij verkering wil. Weet jij waar ik zo’n vriendschapsring kan kopen?’

Jake breekt met zijn vork een stukje van de korst af. ‘Je verandert niet van gedachten. Vijf minuten nadat je hem had versierd had je al genoeg van hem. Ik kan maar twee redenen bedenken waarom je nu nog met hem omgaat: uit verveling of om ons te saboteren.’

‘O ja?’

‘Ja. Je kunt nooit lang ergens je aandacht bij houden. En ik ken McCarthy, dat is een goeie gast. Grappig en aardig, en dat is meteen zijn grote minpunt. Met “aardig” red je het niet bij een vrouw als jij.’

‘Daar gaan we weer, je denkt dat je van alles van me weet.’

‘Ik weet dat je de dochter van Chad Jensen bent. Ik weet dat je elke kans aangrijpt om mijn spelers af te leiden. Ik vermoed dat we over een paar weken tegenover Briar in de finale staan en dat de winnaar van die wedstrijd verzekerd is van een plaats in het landelijke toernooi –’

‘Dat zijn wij dus,’ val ik hem in de rede.

‘Ik wil dat mijn spelers zich op die wedstrijd concentreren, dat ze op scherp staan. Ze zeggen allemaal dat je vader een eerlijke vent is die geen spelletjes speelt en ik had gehoopt dat voor zijn dochter hetzelfde gold.’ Hij maakt een afkeurend geluidje. ‘Maar dat doe je dus wel en die arme McCarthy moet het ontgelden.’

‘Ik speel geen spelletjes,’ zeg ik geërgerd. ‘Af en toe rotzooien we wat met elkaar. Dat is leuk. En in tegenstelling tot wat jij denkt ga ik mijn eigen gang. Mijn beslissingen hebben niks te maken met mijn vader of zijn team.’

‘Nou, die van mij hebben alles met mijn team te maken,’ antwoordt hij scherp. ‘En ik heb besloten dat je ver uit de buurt van mijn spelers moet blijven.’ Hij slikt nog een hap taart door. ‘Jezus,

dit is echt lekker. Wil je ook wat?' Hij steekt me de vork toe.
'Ik ga nog liever dood dan dat ik die vork in mijn mond neem.'
Hij lacht. 'Ik wil de pecan proeven. Mag dat?'
Ik kijk hem strak aan. 'Die heb je zelf besteld.'
'Wauw, wat ben jij chagrijnig vanavond, lekker ding. Dat zou ik denk ik ook zijn als iemand me liet zitten.'
'Niemand heeft me laten zitten.'
'Hoe heet hij en waar woont hij? Moet ik hem een lesje leren?'
Ik knarsetand.
Hij neemt een hap van de onaangeroerde taart die voor me staat.
'O fuck, deze is nog lekkerder. Mmmm. Ooo, dit is niet te geloven.'
En opeens zit de aanvoerder van Harvard tegenover me te kreu-
nen en te zuchten van genot alsof hij een scène uit *American Pie*
naspeelt. Ik probeer onaangedaan te blijven zitten, maar dat ver-
raderlijke plekje tussen mijn benen heeft andere ideeën. Dat begint
door al die seksgeluiden van Jake Connelly woest te tintelen.
'Kan ik nu gaan?' zeg ik grommend. Wacht even, waarom vraag
ik om toestemming? Niemand houdt me hier vast. Ik kan niet
ontkennen dat ik dit best vermakelijk vind, maar hij beschuldigde
me er zojuist wel van dat ik met een van zijn spelers naar bed ga
om de winstkansen van Briar te vergroten.
Ik ben gek op ons team, maar ook weer niet zo gek.
'Ja hoor, ga je gang. Maar eerst moet je McCarthy even appen
dat het uit is.'
'Sorry, Jakey, jij gaat me niet vertellen wat ik moet doen.'
'Jawel. McCarthy mag niet worden afgeleid. Dump hem.'
Ik steek koppig mijn kin naar voren. Ja, ik moet Josh het een en
ander duidelijk maken. Ik dacht dat hij wel doorhad dat ik het niet
serieus bedoelde, maar blijkbaar niet, anders zou zijn aanvoerder
niet beweren dat hij 'smoorverliefd' is.
Maar ik wil Connelly niet zijn zin geven. Dat gun ik hem niet.
Ja, zo kinderachtig ben ik.
'Je gaat me niet vertellen wat ik moet doen,' zeg ik weer. Ik schuif
een briefje van vijf onder mijn halflage kop. Dat moet genoeg zijn
voor de koffie en een fooi voor Stacy en de emotionele stress die

ze vanavond mogelijk heeft ervaren. 'Ik doe met McCarthy wat ik zelf wil. Misschien bel ik hem straks wel.'

Jake knijpt zijn ogen tot spleetjes. 'Doe je altijd zo moeilijk?'

'Ja.' Ik sta glimlachend op en trek mijn leren jack aan. 'Rijd voorzichtig, Connelly. Ik heb begrepen dat de wegen bij regen erg nat worden.'

Hij grinnikt zachtjes.

Ik rits mijn jack dicht en buig me dan voorover, zodat ik mijn mond vlak naast zijn oor kan houden. 'O, en Jakey?' Ik ben er vrij zeker van dat ik zijn adem hoor stokken. 'Ik zal tijdens de finale een plekje achter de bank van Briar voor je vrijhouden.'